

Çocukluğumun Şimdi Sessiz Sokakları

– M.Salih ÜNAL · 09 Ağustos 2012

Çocukluğumun geçtiği sokaklardayım bugünlerde. Buralarda çocukluk anılarımın taptaze kokusunu arıyorum sürekli. Ancak henüz bulabilmiş değilim. Bir zamanlar mahalle arkadaşlarımızla çıkıp oynadığımız bu rengarenk sokaklar şimdi suspus olmuş. Hiçbirinden çocukluğuma dair bir iz kalmamış. Bazen sohbet edesim geliyor bu sokaklarla. Ancak konuşmaya başladığımda tanınmıyormuşum gibi bir izlenim alıyorum. Gibisi yok bu işin; tanınmıyorum. Tüm sokaklar yenilenmiş buralarda. Çok farklı olmuş bu sokaklar. Ayrıca eskiden olduğu gibi cıvı cıvı değil. Derin bir sessizlik kaplamış buraları. Hatırlarım, çocukken mahalledeki teyzeler inerdi evlerinin önüne, demlerlerdi çaylarını, başlardı bir muhabbet ve alır götürürdü kendisini. Biz çocuklar da her zaman olduğu gibi çeşitli oyunlar oynar, eğlenirdik doyasıya. Ama şuan görüyorum ki hiçbir tadı kalmamış buraların. Dedim ya, sessizlik hâkim olmuş buralarda.

Birgün çocukluğumun geçtiği eve gittim. O ev bile çok değişmişti. Duvarlar boyanmış, sıvası yeniden onarılmış vs. Ayrıca evi şuanda bir doktor almış ve muayenehane olarak kullanmaya başlamış. Bir ziyaret etmek maksadıyla içeri girdiğimde süründüğüm ve koştuğum taş zemin parke zemin olmuş. Rengarenk evimiz sıkıcı bir muayenehane olmuş. Çok değildi isteğim; sadece çocukluk hatıralarımı tazelemektir. Olmadı, yapmadılar bunu da. Bir çocukluk anısını bana çok gördüler.